

tamara rikanović

ruski rulet sa karmom

Ag
1995

Tamara Rikanović

Ruski rulet sa karmom

Ilustracija crteža naslovnice : Aleksandar Ilić

"..dal' nas iza duge ipak čekaju suze..? Plašim se da zavirim."
(S one strane duge-T.Rikanović.)

Avgust ,2016

Soba u potkrovlju je već bila potpuno okupana sunčevom svetlošću, koja je prodirala kroz balkonska vrata, kada me je zvuk alarma na telefonu trgnuo iz sna. Moj pas, Miki, vremešni retriever, je zevnuo i pogledao iščekujući da ustanem.

Prebacio sam prekrivač preko glave u nameri da prigušim zvuk koji je bio neizdrživ, pa sam posegnuo ka telefonu zatvorenih očiju. Ugasio sam alarm koji se oglašavao jako glasnim zvukom bubnjeva koji su se smenjivali sa još jačim zvukom sirena. To je zvučalo kao pravi masakr tišine. Nekoliko trenutaka sam oklevao, a zatim otvorio očne kapke sa velikim naporom. Osećao sam se kao da me je pregazio stampedo ali sam bio srećan što toga dana ne moram na posao u ovakvom stanju.

" Miki! Hvataj! "

Pridignuvši se, pogladio sam psa i bacio loptu ka vratima. Veselo je skočio sa kreveta i odgurnuvši vrata , potrčao niz stepenice kroz kuću, u prostrano dvorište.

Pokušavao sam da "vratim film" sinoćnjih dešavanja u klubu i prisetio se rođendanske torte, svećica i svake zdravice upućene meni. Malo sam mešao pića, a čini se da sam pomešao i neke druge stvari, jer sam se setio strasnih poljubaca na balkonu sa kolegicom sa posla za koju nisam ni znao da postoji u našoj firmi. Čak se nisam sećao ni njenog imena.

Ugledavši na noćnom ormariću papir od kondoma, setih se da se ipak nije sve završilo na tom poljupcu.

"Sranje!" Rekoh na glas i nervozno provukao sam prste kroz kosu, razmišljajući o tome kako ću morati da prekinem taj svoj promiskuitetni život dok nisam ozbiljno nastradao.

Više puta sam sebi obećao da ću imati vezu kao svaki muškarac u 30-toj, ali su mi žene oduvek bile naklonjenije nego što sam tražio. Bio sam svestan svoje spoljašnosti i da sam dobar "komad". Neretko mi se dešavalo da me na ulici žene odmeravaju, okrećući se za mnom ili da mi u sred tržnog centra traže broj telefona.

Žene su nekada mnogo smelije od muškaraca.

Meni u svemu tome nije odmogla ni moja odlučnost i upornost, naprotiv. To je nekada bilo presudno. Verovao sam da sam dobar ljubavnik i žene sam lako "ubeđivao" u to.

Bilo je divnih žena, bilo je i kučki ; dolazile su i odlazile . Neke su me volele, neke na posletku mrzele, a zbog par njih sam i ja mrzeo sam sebe. Međutim, sem moja dva najbolja prijatelja ,moga psa i porodice, niko se tu nije zadržavao – ostali su tu bili kratkoročno. Nikada nisam davao obećanja jer nisam hteo da žalim posle. Ne obećavam ništa, i ne tražim nikakve velike reči : to je za mene bilo više od onoga što ja mogu da dam. I da uzmem.

Moja porodica je živela u malom gradu u kojem sam rođen, nedaleko od obale Jadrana i osim nekoliko dana godišnje, nismo se viđali baš često. Odlazio sam tamo samo par dana u toku cele godine, ali mi sem majke niko to nije zamerao. Znali su da sam prezauzet poslom, a neki su mi zavideli na uspehu pa se nisu baš mnogo “ubijali od truda” da me posete kada dođem. Na Balkanu se ne oprašta uspeh. Ne prašta se ni neuspeh

Nisam ni ja sam zamerao rođenom bratu što smo se udaljili kilometrima i srcem; takvo je bilo vreme i ljudi. Bliske prijatelje iz detinjstva više nisam imao. Nisam imao tamo više nikoga, sem porodice.

Napustio sam rodni gradić kada sam odlučio da studiram ekonomiju i dobio stipendiju u glavnom gradu. Uprkos tome što je bilo fakulteta koji su bili bliži, osećao sam da ne pripadam tamo, nego nečemu što je veće od onoga što mi gradovi na Jugu mogu ponuditi. Sa druge strane, hteo sam da imam svoju slobodu, daleko od pogleda lokalnih radoznalaca i porodice koja “najbolje zna šta je dobro za mene”. Hteo sam da pripadam nekom drugom svetu i, za razliku od moje braće, ambicije su me dovele na mesto koje sam želeo. Želeo sam biti uspešan i izgraditi sopstveni ugled, bez ičije pomoći - bez oca i bez brata.

Braća su se bavila porodičnim poslom, uzgojom sorte grožđa i proizvodnjom prilično kvalitetnih vina. U tom poslu je najviše “vukao” srednji brat od nas trojice- Danilo i doveo je firmu na zavidno mesto u državi, a kasnije i u celoj regiji.

Posao sa vinom je bio tradicija - višegodišnja i generacijska, a otac je svakako očekivao da ćemo nas trojica preuzeti posao kada budemo “spremni” za to. Uvređen, otac mi nije poželio uspeh kada sam odlazio. Među nama bila neka netrpeljivost, jer je otac smatrao izdajom moju ideju da odem iz rodnog mesta, napustim i kuću i već unapred smišljenu budućnost. Sa setom se sećam toga dana kada sam odlazio, jer sada, oca više nije bilo godinama ...

*“Na peronu smenjuju se vagoni i zvuci pištaljke ;
životi nepoznatih lica.*

Na železničkoj stanici se iz minuta u minut sve menja.

Sve osim starog železničkog sata koji stoji na istom mestu kao i pre stotinu godina.

Odlasci,dolasci,suze I smeh,buka dece i muzika starih Roma,kojima se raduju gastarbajteri I mladići koji su tek odslužili vojni rok ;

devojčica koja prodaje ruže, i starica koja prodaje sveži đevrek,

*sve nekako u skladu, svi skupa menjaju živote,mame osmehe i uzdahe,
teraju da im bacis neki "groš".*

Iza vozova ostaju samo ruke u vazduhu koje masu,

zamačljene oči i teški koraci koji vode ka glavnoj kapiji.

Gledajući desetine perona,pitam se,koji peron je za nas izgubljene? “

Septembar ,2006 godina

“Jesi siguran da imaš tamo sve što ti treba? To nije obala, tamo su noći hladne, sigurno! Jao! Kako ćeš sam?!” Majka je brinula dok sam se pakovao za odlazak u glavni grad . Dan ranije je vladao nekakav haos u kući - svi su izbegavali očeve poglede i majčine suze, a kroz kuću su defilovali rođaci, komšije i prijatelji koji su se pozdravljali sa mnom uz najlepše želje. Svako mi je gurnuo koju novčanicu u ruku i pozeleo srećan put, jer se niko iz našeg okruženja još nije pohvalio uspehom u velikom gradu. To je za njih bilo kao da prate predstavnika države na Olimpijske igre. *A i za mene, iskreno rečeno .*

Otac je otišao u zoru iz kuće, pod izgovorom da lovi ribu, a ustvari da ne gleda svog najmlađeg sina kako napušta *porodično гнездо i sigurnu luku*. Bio je ljut nakon što sam se oglušio o sve njegove zabrane odlaska : *“Ja, da se njemusuprotstavim! Ja, balavac jedan!”*

Znam da se nadao da mi grad neće doneti nikakvu sreću i da ću “podvijenog repa” doći kući čim završi prvi semestar. Nismo se pozdravili, jer se nije pojavljivao do podneva, a vreme da krenem se bližilo. Bio sam nervozan i nadao se da će ipak da se pojavi , da kaže barem doviđenja. Majka je šetala od jednog do drugog prozora molećivo gledajući u obalu ,u nadi da će očevo srce ipak prevladati.

To se nije desilo, a ja sam teška srca kročio na platformu za perone na železničkoj stanici. Danas kada razmišljam o njemu , shvatam koliko je moj brat Danilo nasledio očeve osobine i to suludo neodstupanje od svojih principa, koje često nije bilo primenjeno u “fer obliku”.

Ušao sam u zagušljiv vagon prepun naroda koji sa ushićenjem na licu putuje u veliki grad. Na njihovim licima sam mogao videti nestrpljivost, uzbuđenje i nadu.

Da li će i njima ovaj put promeniti život koliko i meni?

Da li je moj odlazak zaista pravi izbor?

Grizla me je savest i na momente sam pomislio da sam trebao odustati i uraditi po očevoj volji. Osećao sam se jednim delov kriv što se moji snovi razlikuju od snova mog oca. Bio sam tužan što je to tako i što nemam njegovu podršku.

Nakon što sam se pozdravio sa majkom, i jedva je ubedio da ne čeka da voz krene, ušao sam u kupe i celim putem razmišljao o odluci koju sam doneo mimo očevih planova za mene.

U sebi sam nabrajao razloge *Za* i *Protiv*. Na "tabeli u koloni" *Protiv* je bio samo moj otac i to meni nije bio dovoljno ubedljivo da odustanem od onoga što sam naumio.

Dokazaću mu da sam bio u pravu! Rekoh sam sebi nakon što sam napravio tu “prekalkulaciju”. *Njemu u inat, ja ću uspeti!*

Nisam zaspao ni na trenutak, nego sam posmatrao brda, doline i polja, planinske vrhove i sve one predele koje nikada nisam imao prilike videti.

Gradovi su se nizali, a putnici smenjivali, i nakon napornih 16 sati vožnje, umorna lokomotiva je ušla u stanicu glavnog grada.

Široko raširenih očiju , osvrtao sam se oko sebe sa koferom u ruci, osećajući grad kao živ organizam, koji diše jako glasno, koji jako galami i čije srce lupa prebrzo.

Nisam se uplašio gradske vreve i vrtoglave brzine kojom se sve odvija pred mojim očima - naprotiv , dopalo mi se uzbuđenje koje me je ponelo u tom trenutku. Samouvereno sam krenuo ka izlasku iz železničke stanice, ka stanici tramvaja kojim sam otišao do kampusa.

Ušavši u ulicu sa oduševljenjem sam posmatrao kompleks zgrada koje su zauzimale veći njen deo. *Od danas će ovo biti moj dom!*

Otišao sam u upravu studentskog kampusa i potražio referenta koji me je uputio u celu proceduru. Nakon što sam dobio studentsku legitimaciju i sve informacije o smeštaju, krenuo sam ka zgradi doma, jedva čekajući da se rešim kofera od kojeg su mi "otpadale ruke".

Recepcionarka mi je dala smernice i poželela mi dobro došlicu, a u tom trenutku sam se pitao da li je moguće da su sve devojke u ovom gradu toliko lepe. Osećao sam da će mi biti teško ali i da je preda mnom najbolji period moga života. *Bio sam potpuno u pravu!*

Soba je bila svetla i delovala je prijatno a u njoj nalazilo sve što je potrebno studentima : krevet ,radni stolovi i stolice. , par polica na zidovima i plakari. Tu su bila i dva prozora koji su gledali na veliki park koji okružuje kampus. U parku su se nalazili, između ostalog i tereni za razne sportove. Osim mog, u sobi je bilo još dva kreveta, i ja sam se radovao što ću imati društvo. Počeo sam raspakivati stvari i dok sam sklanjao papir sa rama zajedničke slike moje porodice, na vratima se pojavio tamnopusi mladić , sitnih gustih kovrdža i nasmejanog lica sa koferom u ruci.

"Hello! My name is Guilleme ! I am your partner!"*Gijom je pružio ruku , a ja sam uzvratilo, videvši dobroćudno lice svog cimera.

"Hi ! I am Danijel, nice to meet you! We are not partners,i think . We are roommates, right? But we can be partners in a crime once, if you want !" ** Nasmeljali smo se glasno obojica, zbog lapsusa francuza . Ostatak večeri je bio prepun priča o poreklu i razlogu koji nas je doveo u ovaj , za obojicu ,novi svet.

Gijomov otac je bio Francuz, a majka Alžirka i bili su oboje lekari. Sreli su se u "lekarima bez granica" i od tada su se često bavili humanitarnim radom, dok je njihov sin jedinac krenuo njihovim stopama i upisao medicinu. Upisao je studije u našoj zemlji koja doduše nema veze sa njima, ali je Gijoma jako privlačila. Njegov plan je bio da bude psihijatar a motivaciju za to je crpeo iz iskustva sa socijalno ugroženima i ja sam mu se divio zbog toga. Znao sam da smo različiti potpuno , ali sam bio sasvim siguran da ćemo se dobro slagati.

Svako od nas treba da ima kraj sebe jednog prijatelja psihijatra, rekao bih.

*Zdravo! Zovem se Gijom! Ja sam tvoj partner!"

** Čao! Ja sam Danijel ,drago mi je ! Mi nismo partneri,mislim da smo cimeri,zar ne? Ali možemo biti partneri u zločinu jedno m,ako hoćeš!"

Na kraju tog prvog dana u kampusu, koji smo sva trojica prepričavali više puta, pridružio nam se još jedan student. Delovao je izgubljeno i dolazio je iz malog mesta pored Dunava. Zvao se Igor i za razliku od nas dvojice, imao je tremu od svega što je nepoznato i što nema nikakve veze sa računarima. Tačnije, upravo tada je prvi put, i protiv svoje volje, u životu izašao iz svog malog mesta. Prvi put je izašao iz svoje sigurne sobe i virtuelnog sveta; sveta datoteka i brojeva, u pravi svet i tako velik grad. Verujem da je bio u nekom blagom stanju šoka od sudara sa svetom koji ga trenutno okružuje, a kojega nije jasno ni bio svestan.

Igor je bio jedina, živeo je sa ocem, a majka je odavno otišla iz njegovog života, tražeći sebe. U tome svemu jedino što je našla, su bila tri muža u "celih" pet godina, pa je odlučila da je potraga za "princom na belom konju" besmislena.

Žene...

Njegova majka i baka su živele u drugoj državi, ali se setila svakog rođendana svoga sina, i redovno slala poklone. Jedan od njih je bio *Pentium* računar, i sigurno nije ni bila svesna koliko će ta mala sprava promeniti život njenog ostavljenog jedinca sina.

Igor je bio povučen i asocijalan, i ja sam već nakon prve večeri odlučio da ću dati sve od sebe da to ne ostane tako jer mi je delovao kao dobar momak. Pričao je samo o igricama i programima koje je sam napravio, i meni je zvučalo kao da govori mandarinski jer sam jedva znao ponešto o tome.

Gijom i ja smo ga posmatrali otvorenih usta kada je upalio svoj laptop koji je kontrolisao govorom. "Zanimljiva igračka, zar ne? To sam ja smislio." Imao je zašto da bude ponosan na sebe jer je bio neverovatan potencijal.

"Super je! Svaka ti čast!" Ja i Gijom smo se oduševili, ali nam je ponestajalo doze razumevanja kada je pomenuo plan da igramo igrice svi skupa, u timu.

"Trenutno pravim novu igricu koju možemo zajedno igrati, jer sam poneo četiri džojstika. Igra je psihološka, ali i matematička i od toga ti zavisi da li ćeš preći na drugi nivo ili ne."

Igor je sa sjajem u očima vadio iz kutije sve svoje "skalamerije", a ja definitivno odlučih da mu treba "život" pod hitno i da ću mu morati konfiskovati "igračke" na neko vreme, ako malo ne "prikoči". On je bio kao pokretna mašina sa velikim talentom za sve što podseća na Matriks i to sam zaključio posle tačno šest minuta razgovora sa njim. Taj talent mu je omogućio titulu đaka generacije i stipendiju na Fakultetu Informatičkih tehnologija, što ga je i dovelo u taj veliki grad i sobicu koja nas je sastavila u igri, zvanom *život*.

"Igore, voliš li vino? Gijom kao i svaki Francuz obožava vina, a ja" igrom slučaja" imam bocu vina, koju je proizvela moja porodica. "Gijom je klimao glavom dok sam ja objašnjavao "Birko fu"* i vadio bocu iz kofera. Htedoh malo da se opustimo pred spavanje, a nije bilo razloga da vino i dalje "čeka" da bude otvoreno.

"Vino? Ja nikada nisam probao vino." Odmahnuo je glavom kao da govorimo o nečemu što je tabu i što se ne govori na glas.

"A pivo, alkohol uopšte? " Gijom je pitao sa nekim oprezom u glasu, videvši da je Igoru neprijatno. "Nisam nikada ni probao alkohol."

Gijom i ja smo istog trenutka posegnuli za plastičnim čašama kao da smo se dogovorili da ovog momka treba početi malo "kvariti". Sipao sam svakome od nas čašu crnog pitkog vina i pružio prvo Igoru koji je gledao u čašu pa u mene jedva prihvativši ali bez ijedne reči.

Posle dve čaše vina mi se više sviđao, a obrazi su mu se zajapurili.

Dani, noći i nedelje su prolazile a nas trojica smo postajali nerazdvojni prijatelji – ja, doktor i Birkof-neponovljiv trio!

* S. Birkof je bio lik iz akcione serije "La Femme Nikita", kompjuterski genije i haker.

*“Nije važno ko smo juče bili.
I danas evo već prođe..
A sutra šta ćemo sa našim ludim glavama, još luđim srcima. “*

Avgust, 2016

Okolo podneva sam izašao iz kuće nakon što me je Igor pozvao da dođem do kancelarije jer mi ima nešto važno reći, nešto hitno.. Ja sam znao da je Igor u svemu preterivao što ima veze sa poslom i isto tako sam pretpostavio da ništa nije važno toliko, ali je Igor bio moj najbolji prijatelj i nisam mogao nikada ništa da mu odbijem. S druge strane, Igor je bio moj pretpostavljeni - bio je direktor kompanije u kojoj smo obojica radili već godinama. Nikada nije zloupotrebio svoj položaj niti smo i jedan od nas, mešali posao sa svojim odnosom, uspomena i onim što smo jedan drugom značili. Istovremeno smo u poslu svaki radili svoj deo, i jako dobro funkcionisali svaki u svojoj oblasti. Kompanija se bavila softverima, i radili smo sa najozbiljnijim klijentima u regionu. Igor je za kompaniju projektovao rešenja i softver koji je napravio neverovatan uspeh a sav njegov trud je bogato nagrađen mestom direktora u njegovoj 27-oj godini. Ja sam na konkursu dobio posao menadžera ljudskih resursa i na moj nagovor se Igor pridružio kompaniji godinu dana kasnije.

“Zdravo! Šta ima novo, Marko?” Obratio sam se mladiću na prijavnici u holu zgrade dok sam provlačio svoju karticu za ulazak u lift.

“Nema nikoga danas osim vas troje. Nije ova subota kao i svaka, nešto se sprema od jutros, gdine Joviću – direktor je jako nervozan!”

“Kako to misliš – troje? Mislio sam da je samo direktor tu.”

“Pa jeste, jeste, došao je i direktor sa nekim čovekom, ne bih da nagađam ali mi izgleda kao neki stranac..”

Portir je bio radoznao ali na tu opasku samo sam odvratio

“Videćemo. Prijatan dan!”

Rekoh, pritisnuvši dugme u liftu koji ga je odveo na 18ti sprat gde se inače nalazila kancelarija svih rukovodilaca celokupne kompanije.

“Stvarno je tiho subotom...” Pomislio sam u sebi, upoređujući ovu neopisivu tišinu koja se prostirala po hodnicima, sa svakodnevnim vrevom zvukovima zvonjave telefona i faks aparata, kuckanja visokih potpetica koleginica, i njihovog zaraznog smeha. Došavši u prošireni deo hola, čuo sam glasove iz svoje kancelarije i krenuo ka njoj, začuđen što se Igor tamo nalazi sa svojim gostom.

Očigledno, samo mene čekaju.

Otvorivši vrata ugledao sam nepoznatog sredovečnog čoveka sa cigaretom u ruci ,kako sluša Igora dok ga ovaj objašnjava - . “*Nemoguće je da to sve izvedem kako očekuju od mene. Ne znam ni zašto sam deo svega ...*”

“E evo ga! “ Uzviknu Igor kao da mu je život zavisio od mog dolaska, ali sam to prepoznao kao olakšanje što me vidi, samo mi nije bilo jasno zašto. Delovao mi je umorno, ispijeno, čak i zabrinuto .

“Dobar dan. Ja sam Danijel. Sedite, molim vas..Igore, o čemu se ovde radi?”

Prošao sam do svog stola i rukom im pokazao na fotelje ispred mene. Igor je ćutao, nije hteo sestti, a izraz lica je odavao neku nemoć koju nisam razumeo.

“Danijele, pozvao sam te jer je stvarno vrlo važna i komplikovana situacija. Objasnite mu profesore, molim vas..”

Igor je delovao nervoznije nego inače i sa nestrpljenjem sam čekao temu ovog čudnog vikend sastanka.

“Ja sam profesor Milovan Marinković.” Gaseći cigaretu, nastavio je. “Bio sam mentor Vašem direktoru i prijatelju, Igoru.” Osmehnuo se pogledavši u Igora, a Igor se počeo preznojavati ,i otpustio kravatu .

“Još uvek sam predavač na fakultetu informacionih tehnologija i odgovorno tvrdim da sam imao čast da predajem jednom od najboljih studenata ikada, kada sam predavao Igoru. Nisam sumnjao u njegov uspeh i znam da njegove granice ne postoje..”

Profesor je hvalio Igora, a ja nisam shvatao kuda sve to vodi i šta je sada važno toliko da priča o nečemu što svi znaju.

Igor je odavno važio za nekoga van “gabarita” i sve nagrade koje je osvajao na konkursima i raznim takmičenjima već su postale istorija pa čemu sad ovo

”Naime, Igor je sa mnom podelio sve svoje radove kojima se divim. Softver je neverovatan i mislio sam da mu nema premca; da nema greške .”

Mislio? O čemu ovaj priča?

“Međutim, vaš sistem je srušen. Kompletno. Obrisan kao da nikada nije postojao.” Igor je brisao čelo i najzad progovorio

“Nije trajno. ali trenutno je izgubljeno sve...”

“O čemu vi pričate?! Koji softver obrisan, jebo te?! Kako obrisan? Zar se to tako lako obriše?! “Sada sam već urlao...”

Pokušavajući da upalim računar na ekranu mi se pokazalo dve reči – *SMILE BABY*, i nakon nepunih 5 sekundi sistem se ugasio.

“Šta koji..?”

Nisam mogao da verujem a njih dvojica su me posmatrali pogledima – rekosmo ti...Ponovo sam upalio računar, iste te dve reči su se pojavile na ekranu i tajac.

“Ko je ovo uradio i šta sada ?”

Pokušavajući da se smirim, zapalio sam cigaretu i pogledao u ova dva *nesrećnika*.

Igor je počeo sa pričom kako se sve desilo ustvari jutros, dok je pokušavao kod kuće da završi neke analitičke podatke. Računar se ugasio i od tada sve i jedan u našem sistemu i sistemima svih kompanija koje rade sa nama ili za nas, jedino što vide na ekranu je ista poruka. *SMILE BABY*.

“U redu, razumeo sam. Virus, crv, kako god... Postoji li neki računar u kojem je softver očuvan, otkud znam, neki tvoj na kojem si radio dok si ga projektovao?”

“Danijele, zar ti misliš da postoji,da bih se ja brinuo?! Nema nigde drugde ništa! Sve je bilo u mom računaru koji je vezan za sistem ovde! “

“Igor, dobro! Igrali se malo hakeri, šta da radiš? Zar to ne može da se reši?!”

Verovao sam da je to nečija neslana šala...

“Problem je što je virus gori od Code Red virusa. Meni je totalno nepoznat i nema strukturu koju je moguće predvideti niti mogu da mu uđem u trag, jer briše sve za sobom, a skuplja sve što može sa sobom poneti - veruj mi, može bukvalno milione i milione gigabajta informacija. Neverovatna je kontrola koju ima virus i ja sam jutro proveo pokušavajući da uhvatim delić informacije i nisam uspeo! Prvi put se osećam ovako nemoćan! Nisam mogao do nikoga da dođem, srećom pa imam privatan broj od nekolicine i borimo se od jutros, da se uspostave privremena rešenja. Vidiš, telefoni čak ni ne rade, sve je srušeno!”

Podignuvši slušalicu, istom je lupio na postolje faks aparata.

“Zato sam i potražio pomoć od profesora i zadnja dva sata smo uspeli, ako ništa drugo da obezbedimo privremeno rešenje na drugoj opremi i starim softverom u svim kompanijama trenutno. Svaki minut koji prođe bez antivirusa broji milione minusa na računima svih nas. “

Igor je nervozno brisao znoj sa čela, a ja sam se pitao kakva je ovo zavrzlama .

“Ona je jako inteligentna, ali verujem da možete da je urazumite.”

“Ko? O kome govorite?” Gubio sam razum, a nisam se mogao inače pohvaliti sa strpljenjem.

“Stani Danijele, profesor je sa nama jer želi da pomogne- Nema razloga da se istresaš na njega.

Uostalom ja sam ga pozvao!”

Grubo je spustio ruku na moje rame dok sam skeptično posmatrao ovog čoveka kojem nešto baš i nisam verovao..

“Ovaj virus je magistarski rad jedne moje studentkinje. “

Sa neobičnom mirnoćom je čovek koji se pojavio ove subote je objavio da nam je posao u velikim govornima “Eto, tek tako” zbog neke lujke. *Pa super!*

“Studentkinje? Jel vi to mene zajebavate?! “Sada sam već ozbiljno urlao...

“Nemoj Danijele! Stani, stani! Slušaj o čemu je reč! “Igor je pokušavao da me smiri.

“Šta stani?! Pa to je krivično delo! Jeste vi ludi obojica? Odakle joj pravo na to? Te informacije su poverljive koje virus nosi, ako odnosi sa sobom sve kao što kažeš! Pa ljudi, to je na hiljade računara najvećih firmi koje se nalaze u našem okruženju! To je krađa, sajber kriminal! Mi smo propali!”

Uhvatio sam se za glavu i pomislio – *zbogom živote!*

“Nije krivično delo jer ne možemo dokazati da ga je ona ubacila. Ona jeste tvorac virusa i svi smo bili fascinirani time kad je demonstrirala njegovu moć, ali je to bilo pre prošle godine. Verujte, ta devojka ne deluje kao da nekom može da naudi, a i zašto bi vama naudila, nema smisla. Znanje koje ona ima, može joj doneti puno više koristi od toga da sruši vladajuću korporaciju sa softverima u regionu.

Molim vas, Danijele..“

Oglasio se profesor, a ja sam pokušavao sa sklopim ovu totalno sjebanu slagalicu u bar jedan deo koji ima smisla.

“Jel' tako? Pa onda je u redu! Da joj se još zahvalimo što nam “nije htela nauditi”? Dajte, molim vas!”

Gurnuo sam stolicu i seo preko puta profesora .

“Ko je ona? Gde je? To je neka bolesna devojka, sujetna ili šta već znam..Kakve su to zajebancije ?!

Igor?”

Još jedna cigareta, a nepušač sam celih 8 meseci.

“Profesor mi je pomogao da umanjim kaos koji je napravila pošto je prepoznao virus. Neverovatno je velik krah proizvelo ovo i prijavljena je policiji kao potencijalno odgovorna za ovo ali - pogađaj?

Devojke nema na mestu prijave boravka, niti je u sistemu kao neko ko je ikada napravio neki problem:

Čista je kao suza. Nema bankovne račune na svoje ime, ne plaća tv pretplatu, niti poseduje nešto na svoje ime; nema pod njenim imenom ni telefonski broj. Ne znamo nijednu informaciju o njoj sem imena, a kopiju iz registra studenata imam ovde i ne znam dal će mi pomoći uopšte, jer profesor tvrdi da ona sada izgleda potpuno drugačije. ”

Igor mi je pružio papir sa kopijom kartice studenta, ali je devojka izgledala kao svaka druga. Poluduge tamne kose, krupnih zelenih očiju i ozbiljnog lica i nije delovala kao neko koga bi primetio . Ikada. Obična devojka. *Kučka jedna!*

Igor je zaista delovao nemoćno. Prvi put u životu je on podalje od računara, čak je i pogled sklanjao, kao da je posramljen što ne može ništa da uradi.

"Nemamo ništa o njoj trenutno . “

" Imamo li nešto? Bilo šta? Ima valjda prijatelje, poznanike, nekoga ko zna da postoji? Kakva kučka!"

“ Razgovaraćemo sa njom da nam da antivirus.” rekao je Igor a već mi je delovao kao da ni sam ne veruje u to.

“ A kako to zamišljaš, ako je nemoguće naći je?” Pitao sam smejući se histerično, jer sam napad panike već prevazišao.

“ To je problem. Treba je pronaći što pre. Slikaj ovu kopiju i pošalji je svima kojepoznajesh privatno. Obavestili smo *MUP* i *DB* - poslata je njena poternica na sve granične prelaze i u sve filijale državnih službi bezbednosti, međutim ona sada može biti bilo gde. Možda je već mesec dana na Maldivima!" Igor je šetao nervozno, a njegov telefon je vibrirao po ko zna koji put, na šta je on samo okrenuo ekran kao da će mu biti lakše da ne gleda ko ga poziva.

“ A da pošaljem njenu sliku u medije, na društvene mreže i sl?”

“ Ne, to bi dovelo do možda i većeg haosa, jer ako je ona počinitelj, daće sve od sebe da sruši svaki sistem koji joj predstavlja pretnju. “ Profesor je imao pravo. “ Ona verovatno i ne zna da ja imam veze sa vama i da ću vam otkriti njen identitet. Čak i da ona nije počinitelj, ona jedina poseduje antivirus za ovo nekontrolisano čudo i jedini način da se ovo reši je, da se ona pronađe.”

“ Razumeš li sada Danijele? Nemamo puno vremena - već smo u velikim problemima. Danas dolaze inženjeri iz Štokholma da pokušamo zajedno da završimo komponente softvera koji je u izradi, ali može da se završi i postavi novi sistem , međutim informacije koje je virus odneo se moraju u što kraćem roku vratiti inače je kompanija propala! Nećemo moći da podnesemo tolike gubitke..”

Uzdahnuo sam, preneražen, i mogao sam samo zamisliti kako se Igor oseća nakon što je njegov celokupan rad i karijera u rukama poludele studentkinje.

Voleo sam Igora i jako sam poštovao sve što je u životu uradio sa svojih pet prstiju, i vrlo mlad. Uložio je sve svoje vreme, ceo svoj život, u ovaj projekat, i sada je sve to izmicalo pod tim istim prstima. Za čudo, on bio je trezveniji nego što sam očekivao. Ili je možda taj prvi šok već prošao sa prvim saznanjem, ne znam.

Izašao sam na veliku terasu sa koje sam video ceo centar grada, da udahnem malo vauha i obavim pozive telefonom. Vetar je delotvorno uticao na mene jer mi je u glavi bio roj informacija sa kojima nisam znao gde da skladištim, i kako da ih upotrebim. *Pobogu, ja sam zadužen za ljudske resurse, ne razumem se u piksele i megabajte!* Ono što sam sigurno razumeo je to da nam sat otkucava i da svake minute, sekunde, propadamo sve dublje.

Vrteo sam imenik i shvatio da su većina brojeva potpuno neupotrebljivi u ovoj situaciji, ali ako ništa drugo, poslaću im slike preko socijalne mreže. Šta reći svim tim ljudima, poznanicima, *nazovi prijateljima?* Ne mogu tek tako objasniti da je devojka sjebala sve najveće firme u regionu.

Nakon par poziva vratio sam se u kancelariju ne znajući i dalje ništa više o njoj nego ranije.

Igor i njegov profesor su otišli da dočekaju ceo korpus inženjera, a ja sam sve zaposlene u rukovodstvu pozvao na vanredni sastanak.

Sastanak je protekao očekivano. Neverica u očima ljudi koji rukovode milionskom korporacijom ali koji, poput mene i Igora, osećaju miris beznađa nakon što je neko pomenuo reči-*tonemo polako ali sigurno*.

Brod je zaista tonuo, a ja sam se osećao kao deo orkestra na Titaniku – Šta sam koji đavo ja “svirao” u tom orkestru, nikoga nije bilo briga, kao ni utopljenike Titanika. "Kapetan" je bio Igor i samo je on znao kako se, onako anksiozan po prirodi, nosi sa svim tim. Morao sam od negde da krenem.

Gde da odem?

Da li da na ulici trčim tražeći ludu devojkicu koja je jednim klikom porušila Igorove mukotrpane izgrađene kule?

Mrzim je!

Igor i ekipa su u roku od dva sata osposobili rad kompanije i svih pod kompanija, kao i naših klijenata. Naravno, počevši od nule, i sa gubitkom informacija do kojih se nije moglo. Ja sam do večeri obavio neverovatan broj poziva i nisam više znao šta pričam i kome. Kada mi je po ko zna koji put zazvonio telefon, hteo sam da ga razbijem ali, sam pogledao ime koje poziva i odahnuo.

"Gijom poziva"

"Gijom, druže moj! Nikada se nisam toliko obradovao tvom pozivu!!"

"Hej Danijele! Šta se dešava? Kako si? Gde je Igor? Pozivam ga, ne javlja mi se ceo dan!"

"Imaš li vremena za piće?"

"Naravno!"

"Za pola sata sam u Kokošci!"

Najzad prijateljski glas koji me je otrgnuo od haosa u kojem sam se nalazio.

Pozvao sam Igora koji je i dalje je bio van sebe i još u poslu, i jedva sam uspeo da ga ubedim da napusti prokletu kompaniju na sat vremena i pođe sa nama na piće.

Kokoschka je bio kafe- restoran, naše omiljeno mesto tokom studija. Mesto gde smo učili hvatajući besplatan vajrles i mesto gde uz kafu dobiješ kolač sa višnjama ili kroasan - što je meni, siromašnom studentu, mnogo značilo. Na tom mestu smo proslavljali položene ispite, pili nakon raskida sa devojkama, a i danas tamo odlazimo, jer je to mesto postalo naša oaza.

Gijom mi je mahnuo, sedeći u bašti kafea doteran, i kao i uvek nasmejan, širio je neku dobru energiju i čim sam ga pogledao, osećao sam se bolje.

Zagrlio sam ga i pridružio mu se za stolom koji su okruživale starinske stolice raznih boja.

"Hej druže, kakva je to žurka bila kada još i sada izgledaš toliko očajno?"

Smejao se mom umornom i sumornom izgledu, a ja sam hteo da se ovaj dan nekako nije ni desio, ako je moguće.

"Doktore! Kamo sreće da je od žurke! Ne pitaj! U velikim smo govornima!"

Moje reči su Gijomu skinule osmeh sa lica i delovao je zabrinuto dok me je ispitivački posmatrao.

"Ko to "mi"? Šta se desilo?"

"Ja i Igor. Srušili su nam sistem nekin virusom, u kompaniji i sve je sjebano. Igor još uvek ne zna gde mu je guzica, niti može da otkloni problem."

"Kako se to desilo? Zar Igor nema neke zaštite? Otkud znam, nešto kao antivirusi i to..?" Gijom se još manje razumeo u sistem nego ja.

"Ma ovo je Frankenštajn od virusa, kako sam ja razumeo. Neka luda studentkinja ga je napravila i ne znamo kako doći do nje da se reši problem."

U tom trenutku nam je prilazio Igor još goreg opšteg stanja nego ja, noseći pod rukom laptop od kojeg se ne razdvaja zadnjih...nikada se ne razdvaja, ustvari.

Pozdravili smo se, a Igor je počeo priču o tome šta su uradili on i njegovi "sajber stručnjaci" i shvatih da su nekako doveli u red rad sveobuhvatnog sistema iako se minus brojke na stanju i dalje množe. Popili smo par pića i Igor se malo opustio znajući da je uradio sve što je bilo u njegovoj moći i da preostaje samo da čeka da se poludela devojka pronađe.

Gijom nas je posmatrao kao dobre prilike za sistematski pregled i u jednom trenutku je predložio da barem sutrašnji dan malo "odmorimo" obojica, u klinici kod njega. Naime Gijom je bio neuropsihijatar, pa sam i sam pomislio da ta ideja nije bila tako loša, jer i nismo delovali kao za nešto drugo sem za psihijatriju.

Gijom je radio u velikoj privatnoj klinici na periferiji grada, čija je klijentela uglavnom bila nepoznata i samom osoblju. Dolazili su iz raznih krajeva kontinenta, ali je svima bilo zajedničko jedno - bili su sramno bogati. Klinika je bila skupa i pacijenti su bili raznovrsni – od raznih rehabilitacija i lečenja zavisnosti, do shizofrene dece koje javne ličnosti skrivaju od medija i sl.

Klinika je bila velepna zgradurina najmodernije opremljena i luksuz kojim je odisala se nazirao pri pogledu na nju. Klijente su dovozile limuzine, a sobe su bile opremljene čakuzijem. Kako se Gijom snalazio u svemu tome, govori činjenica da je bio jedan od omiljenih lekara među pacijentima i kolegama i bio je zadovoljan svojim poslom nameravajući da tu i ostane.

Krenuli smo kući oko ponoći i ja sam odveo Gijoma do ulaza u bolnicu, jer je morao da zameni kolegu ostatak noći, a ja sam se uputio kući, naizgled malo smireniji.

Pregledavši sms poruke u telefonu, shvatih da mi se (ne)prilika od sinoć javila.

"Mogao si barem da se javiš nakon onoga sinoć."

"Nisam znala da si takav seronja!"

"Jesam seronja i ne mogu sada i sa tobom da se bakćem...pomislih."

Ali napisah ipak -

*Hvala ti, bilo je divno, ali izvini,
trenutno nisam baš pri sebi...izvini!*

Ona-

"Nema na čemu, govno jedno!"

Iskreno sam se nadao da je tu sve rečeno, ali ni sada pod pretnjom smrću se ne bih mogao setiti njenog imena. *Kakav sam ja to kreten...?*

Nastavio sam da vozim kroz grad, posmatrajući ljude na ulici. Motao sam imena i lica po glavi i nisam se mogao setiti nijednog imena koje me povezuje sa licem platinaste plavuše iz odeljenja za javne nabavke. *Eto, barem sam znao u kom delu radi.* Uбудuće ću da izbegavam taj deo, kao što izbegavam prva tri sprata vrlo vešto, i to zbog "slučajeva" kao što je ona. Igor je bio potpuno u pravu kada je rekao da nisam baš morao da "prevrnem" skoro svaku ženu iz sektora za platni promet i računovodstvo, jer mi se dešavalo da baš moja plata "slučajno" ne bude na vreme uplaćena na moj račun.

Žene..

Došavši pred kuću, otvorio sam garažu i dok sam sedao u auto, primetih nešto na podnici kraj suvozačevog mesta. Bio je to telefon od Gijoma. *Smotani doktor uvek nosi po džepovima telefone.*

Ubacio sam u rikverc i krenuo nazad do bolnice da mu ostavim telefon. Na prilazu bolnici me je zaustavio portir, i nakon što sam najavljen, ušao sam u zgradu u hol sa liftovima. Visok strop i neverovatno ogroman luster su privlačili pažnju svakoga, a hodnici su bili opremljeni kožnim foteljama. Pod je bio od belog mermera, a zidovi obloženi sivo- belim tapetama lusuznog izgleda. Delovalo je sve kao da ste u dvorcu iz bajke, a ne u mentalnoj ustanovi.

Ovde bih mogao da se lečim, definitivno!

"Zadržite lift, molim vas!"

Viknuh nakon što videh da se lift zatvara, međutim, devojka je samo je slegnula ramenima u znak izvinjenja, ali dok sam joj prilazio prepoznao sam te oči i to lice. To su bile one iste oči sa studentske kartice i moje srce se popelo u grlo. To je bila *ona*! "Glavom i bradom" izvesna Marija Adamov, u gluvo doba noći, ona za kojom očajnički tragam, sada je jednostavno došla i nestala, a ja sam ugledao svoj odraz u vratima lifta. Van sebe sam gledao levo i desno u nadi da je još neko video, i da mi se u ove kasne sate ne pričinjava.

Da, to je definitivno bila ona!

Mučnina mi se skupila u želucu dok sam pritiskao dugme drugog lifta i gledao gde će da se zaistavi lift u kojem je ona. Lift je stao na šestom spratu i ja sam odmah krenuo drugim za njom.

Šesti sprat?

Tamo je radio i Gijom.

Izašavši iz lifta u praznom, dugačkom hodniku nisam video ni nju, niti ikoga drugoga. Hodnik se delio na kraju na dva krila i trčeći nađoh se na raskrsnici, gledajući i levo i desno. Prazni hodnici su mirisali na jaka sredstva za dezinfekciju i mučnina mi se pojačala pod dejstvom tih mirisa. Mrzeo sam bolnice i ova se nije razlikovala po tom od svih ostalih.

Gde je nestala?

Otkud ona ovde?

Krenuo sam u desno krilo odeljenja za maloletnike, gde me je čekao Gijom u svom šarenom mantiliću koji nije odavao utisak da je lekar nego je više ličio na abstraktnog umetnika koji je greškom oslikao sebe samoga.

"Video sam je! Gijom, video sam je u liftu! Ona devojka, Marija! Tu je u zgradi, moram hitno da je nađem!"

Ruke su mi drhtale, a Gijom je u čudu posmatrao moje izdanje pitajući se verovatno na koji sprat mene da smesti.

"Dobro, dobro! Smiri se, molim te! Sedi. Sedi!" Blago me je gurnuo ka fotelji u koju sam samo "upao".

"Miro, donesite čašu vode za mog prijatelja!"

Rukom je pozvao medicinsku sestru koja me je sažaljivo pogledala i donela čašu sa vodom.

"Neću da se smirim! Čoveče ona je tu u zgradi negde! Moram da je nađem, pomoz mi!" Uzbudeno sam podizao ton svog glasa, a on je pokazivao sestri nešto što nisam razumeo.

"U redu. Hajde da vidimo gde je ta devojka ali smiri se, uznemirićeš pacijente, kasno je, Danijele.

Saberi se, rešićemo to."

Svojim staloženim glasom me je umirio donekle, ali sam istog trena izvadio njegov telefon iz džepa, pružio mu i ustao da krenem u potragu za devojkom.

"Stani! Gde ćeš? Dajte mi, Miro!" Pružio mi je tabletu i namignuo

"Prvo popij ovo, pa ćemo pričati. Ti si pod stresom, hajde da bistro glave i smireni vidimo šta ćemo. Hajde poslušaj me."

"Neću da pijem ta govna! Nisam lud, znam da je ovde!" Iz ruke sam mu izbio tabletu i demonstrativno ustao, a on me uhvatio za ramena.

"U redu! Daj mi jedan minut i idem sa tobom do obezbeđenja da vidimo šta se dešava, važi? Ne možeš u sred noći po bolnici da juriš devojku koja je možda svesna da treba biti oprezna. Uostalom ona te ne poznaje, a dok je tako, ti si u prednosti. Veruj mi. Pronaći ćemo je."

Gijom me je ubedio i nakon ne više od par minuta smo krenuli ka prizemlju u kojem su bili radnici obezbeđenja. Gijom mi je verovao, ali je i brinuo za mene nakon svega što se desilo, i cenio sam tu njegovu brigu ali sada mi prokleti lekovi nisu trebali uopšte.

Radnici obezbeđenja su rekli da niko nije ulazio ko inače nema pristup. Po njihovim rečima, ništa se nije neobično dešavalo tokom večeri.

Vratili su snimak sa kamera u holu i Gijom je video devojkicu koja mu je bila poznata, ali nije znao odakle.

Kada sam zatražio spisak svih koji su taj dan ulazili i izlazili iz zgrade, desilo se ono čega sam se plašio.

Pa da, i oni su imali naš softver..divno.

Nije bilo podataka . Baze se nisu mogle očitavati i tih dana su radili unose podataka "ručno" i na devojkicu nisu obraćali pažnju naročito jer , kako tvrde iz obezbeđenja, ona je već dolazila u bolnicu i ranije, ali ne znaju kojim povodom.

" Ona je vaš pacijent možda!" Rekoh u nadi da je ipak to istina i da ćemo lako izaći na kraj sa njom.

" Nije, sigurno, jer se naši pacijenti ne "šetkaju" sami po prizemlju. Pacijenti ovde ne mogu da napuste svoje odeljenje bez pratnje osoblja. Nema šanse. Ljudi ovde plaćaju debele novce da se neko sačuva unutar ove ustanove. Meni je ona poznata ali ne znam odakle. "

" Ako je nekome u poseti, kakva je to poseta u jedan sat noću? Zar je to moguće?"

Ova priča postajala je sve čudnija i čudnija, a ja sve napetiji i nestrpljiviji da se privede kraju.

" Moguće je, ako si staratelj ili roditelj nekome od maloletnih pacijenata. Platiš toliko, pa naravno da možeš posećivati svoje dete u svako doba. "

Dakle ona ima dete, možda..

" Hajde da proverimo na dečjem odeljenju"

Gijom je užurbano krenuo ka liftu, a ja za njim razvijajući ceo roman u glavi šta ću joj reći kad se nađem lice u lice sa njom. Na 6-tom spratu nasuprot odeljenja u kojem je radio Gijom, je bilo dečje odeljenje. Kolega koji je bio dežuran nam je izašao u susret i pogledao sliku sa kamere, koju sam slikao svojim ajfonom.

" Ne poznajem tu devojkicu, ali ne mogu da vam dam informacije ako me zakon ne primorava na to, čak i da znam nešto o njoj. A šta je problem, kolega? "

Okrenuo se ka meni ispitivački me gledajući "Jeste li vi iz policije? "

" Ne , nisam ,ali .." Gijom me je prekinuo-

" Ovo je moj prijatelj i privatno traži devojkicu, a pošto je nije mogao naći, slučajno ju je sreo ovde, pa smo hteli biti sigurni da je to ona."

Pružio je ruku kolegi u naeri da napustimo odeljenje a sam ga gledao ne znajući šta sada izvodi i zašto odlazimo. *Mogli smo barem pregledati sobe.*

Doktor je bio vidno zbunjen i pomalo ljut.

" Molim vas, ljudi! Zar se to radi u sred bolnice, i u ovo doba noći? Zaista nema smisla, kolega. Ovo nije cirkuska šatra."

Gijom se izvinjavao zbog ometanja, zahvalio se a ja sam ga u neverici gledao dok me je gurao ispred sebe ka svom krilu bolnice.

Zar ja stvarno tom doktoru ličim na nekog pajaca?

" Šta radiš, čoveče?! Da! si normalan? Pobeći će nam!"

Gijom je nastavio da me gura dok nismo ušli u jednu kancelariju i zatvorio je vrata za nama .

"Kako si me uopšte uvukao u sve ovo? Nisam ja baš normalan čim sam te poslušao i krenuo u potragu za devojkicom!"

Gijom je šetajući po sobi sam sa sobom pričao.

" Imaš li predstavu gde se nalaziš i da ti niko, ali NIKO neće odati bilo koju informaciju o pacijentima ove ustanove tek tako? Sačekaj malo, saberi se. Ne znamo ko su joj roditelji i kod koga je došla niti u kakve probleme nas ovo može dovesti. Razumem te, ali i da sada pozoveš policiju, neće moći ništa da urade unutar ustanove bez zvaničnog odobrenja suda.

Ovo nije javna i državna ustanova, nego privatna klinika na koju ne može tek tako da upada policija. Razumeš li?"

Nisam shvatao čemu tolika panika i zašto je problem doći i uhapsiti osumnjičenog.

"Ima li policija vlast u ovoj državi ili ne?! Kako ne može? "

" Vlasnik ove bolnice će dati sve od sebe da zaštiti svoje korisnike i njihove porodice, jer bi im u suprotnom ugled bio srozan a sama bolnica više ne bi imala status diskretne ustanove. Koga briga što tamo neka firma tvrdi da je devojka napravila i ubacila virus. Imaš li dokaz da je ona lično ubacila?"

Nemaš. "

" Nemam, tačno ali ona mi treba za antivirus!"

" Pronašao si je! Iskoristi to što si saznao . Ali nemoj da praviš kaos u bolnici koja ti neće ostati dužna ako joj narušiš ugled. "

Gijom je bio u pravu potpuno. Moram da smislim način da dođem do devojke i razgovaram sa njom ali ovde je to nemoguće. Seo sam u auto i čekao do jutra. Nisam trepnuo gledajući u ulaz zgrade bolnice, nisam osećao ni umor ni ništa, jer sam znao, ako je sada ne uhvatim, nikada neću. Oko 8 ujutro je izašla van kapije bolnice i sela u mali Clio kojim se odvezla do prve benzinske pumpe. Pratio sam je u stopu, i pritom napravio nekoliko prekršaja uključujući i dva prolaska kroz crveno svetlo na semaforu u raskrsnici.

Jebi ga!

Dovezla se do kuće u predgrađu koja je ličila na sve samo ne na kuću nekog bogataša. Zaključio sam da tu stanuje jer je otvorila sanduče i dve koverta bacila u smeće.

Nisam mogao da odolim ideji da mi možda te koverta mogu biti od pomoći. Kao neki detektiv u krimićima loše produkcije, šunja sam se oko kuće u nameri da uzmem bačenu poštu. Uspeo sam i brzo sam napustio " mesto zločina" i seo u auto koji je bio nekoliko kuća udaljen od njene. Ime na kovertama nije značilo ništa -Dragana Kovijanić- ali sam odlučio da ih zadržim. Verovatno je devojka iznajmila kuću ili tako nešto. Tok misli je bio usmeren ka tome kako da pridem devojci .

Da li će ona hteti da mi da antivirus i kako da je ubedim u to?

Izašao sam iz auta i dok sam ih zaključavao, videh da ona izlazi iz kuće i ulazi u garažu. Vratih se u auto a ona je izvezla na put omanji kombi .

Jel se to meni učinilo ili je ona imala drugu boju kose u odnosu na malopre?

Možda to nije bila ona.

Ma jeste, to je ta ista crna jakna.

Krenuo sam za njom. Uputila se opet ka bolnici i uredno ušla u zgradu . Ja sam čekao na parking na ulici jer nije bilo načina da uđem, a nisam ni želeo da stvaram problem sebi i Gijomu..

Polu sata nakon što je ušla, videh kako izvodi kolica u kojima je sedeo dečak starosti trinaest, četrnaest godina a Marija je, upravljajući kolicima mahnula portirima dok se udaljavala ka parku. Naglo je promenila pravac iskoristivši nepažnju portira dok je razgovarao telefonom i krenula je pravo na parking gde je kombi. Ona je žurila ka kombiju, a ja ka autu da mi ne pobjegne i shvatio sam u tom trenutku da je upravo napravila još jedan zločin – ukrala je pacijenta!

E stvarno je ovo previše bilo i za mene avanturistu .

Da li da pozovem Igora?

Kako da mu objasnim da upravo jurim ludu studentkinju koja je luđa nego što smo mislili i koja krade pacijente po mentalnim ustanovama?

Čoveče ,šta je ovo...!?

Telefon je zazvonio i trgnuo sam se, ali sam nastavio da vozim kada sam se javio. Bio je to Gijom; zabrinut za moje duševno stanje.

Prečutao sam mu gde se nalazim i šta radim, čak sam mu rekao da sam odustao od potrage za njom, a da ću svakako informaciju o tome da ona dolazi u bolnicu podeliti sa Igorom. Slagao sam Gijoma prvi put u životu, a ni sam ne znam zašto sam to uradio.

Devojka je vozila brzo i jedva sam uspeo da pratim put kojim ide, ali kada sam video da se vraća tamo odakle je došla, laknulo mi je- u slučaju da je izgubim iz vida.

Izašla je iz auta i dečaka uvezla u kuću, a ja sam i dalje sedeo nedaleko od nje razmišljajući šta da radim. Otišao sam po Mikija kući u nameri da ga dovedem da mi "pomogne". Šetao sam njenom ulicom sa psom jer samo tako nisam bio sumnjiv u osmatranju njene kuće. Bio sam savim blizu kuće kada sam bacio lopticu u pravcu njenog dvorišta.

" Miki, hvataj! "

Veselo, pas je otrčao pravo u njeno dvorište, a pošto nikada nije naučio da istu lopticu vrati meni, morao sam sam da mu uzmem. Ona je izašla u dvorište nakon što je čula lavež kojim je Miki oglašavao da je loptica nađena. Devojka je pomazila psa i osvrtała se okolo tražeći vlasnika, očigledno.

" Odakle si se ti stvorio, mali? Baš si ti jedna vesela kuca "

Miki je skakao i lizao je pozivajući je na igru, a ja sam prilazio njenoj kući u nadi da me neće prepoznati od sinoć. Smejala se i sa strane dok sam je gledao shvatio sam da je ona jedna baš lepa devojka. Kosa joj je bila jarko crvena i kovrdžava, skupljena u rep i sada videh prvi put njenu pravu boju kose. Imala je na sebi šarenu haljinu sa karnerima i izgledala je kao neka klinka. *Sinoć je bila smeđa, a jutros plava i sada je konačno- crvena!*

Šteta što je slučaj za razmatranje.

Moj mozak je stavio duple naočare da je bolje pogleda.

" Miki, dođi! "

Pas se valjao po travi dok se igrao sa lopticom, a ona me je pogledala sa osmehom na licu.

" Je! ovo vaša kuca? "

Njen pogled mi nije odavao utisak da me je prepoznala, verovatno je bila previše zauzeta planiranjem krađe pacijenta da bi obratila pažnju na mene i prvi put sam odahnulo što nisam ostavio utisak na neku žensku osobu.

" Da, da! Taj stari je moj. Izvinjavam se! "

Zagledao sam se u njene oči koje su bile gotovo nerealno tirkizne i ona me je malo bolje pogledala skupljenim očima. *O, ne!*

" Sreli smo se sinoć, zar ne? " *Sranje..*

" Gde, podsetite me? "

" U bolnici. "

Na njenom licu osmeha više nije bilo, ali nisam imao utisak da sumnja baš u istinu..

" Bolnici..? A, da... Lift, zar ne? "

Ponašao sam se kao da nagađam škiljeći u nju, a ona se opet nasmešila.

" Radite tamo? "

" Ne radim. Išao sam da odnesem prijatelju telefon, on radi tamo, pa sam morao da svratim. " *Šta je sa mnom ? Zašto govorim istinu...?*

" A vi? Radite tamo? "

" Ne, išla sam bratu u posetu. "

Glas joj je postao nekako tužniji, a ja sam pokušavao da nađem pravu reč.

" O žao mi je... zbog brata.. vašeg. "

" Zašto? "

" Molim? "

" Zašto vam je žao? Moj brat nije bolestan, tamo je bio protiv svoje volje i bez razloga. "

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

